

handlingstilbuddet, og hvor der er et udviklingsperspektiv.

De skriver til os: Hvad sker der med vores dreng i forbindelse med den her kommunalreform? De siger til os: Vi bor i en af de kommuner, der bliver ved med at være lille efter den her kommunalreform, og hvorfor skal den kommunalbestyrelse bestemme, der som udgangspunkt ikke har noget som helst fagligt belæg for at skulle varetage den institutions interesser, der af fuldstændig tilfældige geografiske årsager er placeret, hvor den ligger? Hvad kommer der til at ske med vores søn?

Det er det, der er vores afsæt for den her diskussion.

Vi tror på, at der på socialområdet er behov for sammenhæng, for kvalitet og for faglighed. Og i det omfang vi overhovedet kan det, skal vi selvfølgelig kunne levere de tilbud, det enkelte menneske har behov for, så tæt på det enkelte menneske som muligt. Og hvor det giver mening, er det selvfølgelig en god idé at kommunalisere – men kun dér, hvor det giver mening.

Lige præcis det mest specialiserede sociale område fortjener ikke, at man gambler; det fortjener ikke en regering, der som hvert andet ord i sætningerne siger: Vi tror. Det er faktisk mennesker, der har behov for, at vi ved, og at vi som Folketing kun træffer beslutninger på et kvalificeret fagligt grundlag. De fortjener, at vi lytter til det faglige miljø, og at vi ændrer tingene i den rækkefølge, der er den rigtige, nemlig sådan, at hvor vi skal decentralisere, skal det kun være, når vi er sikre på, at kommunerne kan løfte opgaven.

Hvad er der så af udeståender? Hvad er de problemer, der står tilbage, og som Folketinget skal stemme om i dag?

For det første er der det meget ideologiske sigte med, at alt kan placeres kommunalt; at selv kommuner med kun 20.000-25.000 indbyggere på sigt skal kunne varetage alt på det sociale område.

Det er vores påstand, at specialiseringsgraden i sig selv sætter begrænsninger for, hvor meget der kan decentraliseres, og at det, der skal decentraliseres, skal gøres i et tidstempo, hvor der er grundlag for at træffe faglige beslutninger.

Det er derfor, vi i dag og gennem hele forhandlingsforløbet har problematiseret, at ministeriet, regeringen og ministeren laver en meget kunstig opsplnitning mellem de traditionelle handicapgrupper, som umiddelbart skal placeres i

regionerne, mens børn med adfærdsvanskeligheder eller sociale problemer skal placeres i kommunerne. For vi ved godt, at lige præcis de børn, der er på vores døgninstitutioner, ofte har andre behov end dem, man kan dække i en kommune.

Vi har allerede i dag brugt det meget sørgelige eksempel, som vi også brugte i forhandlingerne, fordi det på en meget konkret facon illustrerer, hvad der er problemet, nemlig spædbørnsproblematikken. Vi har – og det er faktisk et virkeligt eksempel – en lille dreng, der er 3 måneder gammel, som er blevet rystet så voldsomt, at han er blevet blind. Han skal nu placeres kommunalt. Hvorfor skal han placeres kommunalt, når han tilhører en så lille gruppe af særlig udsatte børn, der har et særligt behov for behandling?

Kl. 12.00

Se, den institution, han bor på i dag, er af fuldstændig tilfældige årsager placeret i Gladsaxe Kommune, men Gladsaxe Kommune skal overtage institutionen uden faglige argumenter, uden politiske argumenter, blot med en henvisning til, at børn med traditionelle handicap bliver placeret regionalt, mens børn og unge med adfærdsmæssige og sociale problemer placeres kommunalt. Hvorfor? Vil regeringen ikke være med til at tænke i den nødvendige helhed, om ikke andet så lige præcis for det barns skyld?

Vi har fra starten haft et ønske om, at regionerne på lige præcis det her område skal spille en rolle, fordi der er behov for koordinering, fordi der er behov for overblik, og fordi en lang række af vores handicapområder indeholder så få mennesker, at det slet ikke giver mening at placere dem kommunalt. Skal vi sikre os, at der sker en udvikling, at der sker en koordinering, at der er nogle, der har det tilstrækkelige overblik, er det vores bud, at det fortsat skal være en regional opgave.

Og så er der hele det økonomiske aspekt med en udligningsreform, vi ikke kender resultatet af, og en refusionsgrænse, der i vores øjne er sat alt for højt i enkeltsagerne. Det der med økonomi kan være noget svært noget at forholde sit til. Lad mig give et helt konkret eksempel:

Lad os sige at et anbragt barn, en dyr enkeltsag, en af de dyre enkeltsager, som vi ved kan volde problemer i den enkelte kommune, koster 1,2 mio. kr. om året. Det er jo få penge. Det drejer sig jo om at give det barn lige præcis det behandlingstilbud, det barn har behov for. Men vi ved altså godt, at i den enkelte kommune og i